

Van het pad af

Cole Webley's *Omaha* is een spookachtige roadmovie over een vader, twee kinderen en een hond op de dool – of op de vlucht? – door de Amerikaanse Midwest.

ROADMOVIE

Omaha

Cole Webley

met John Magaro, Molly Belle Wright, Wyatt Solis
1u23

Zowel in het leven als in de roadmovie geldt dat de eindbestemming uiteindelijk minder belangrijk is dan de weg ernaartoe, al is Cole Webley's debuutfilm *Omaha* enigszins een uitzondering op die regel. Pas nadat het laatste shot op zwart gaat, kom je immers te weten waarom het hoofdpersonage – een vader die met zijn twee kinderen en een golden retriever op een schijnbaar impulsieve tocht trekt – zo halsstarrig zwijgt. Het is dat mysterie dat de film zijn spankracht geeft, samen met de vista's van een Amerika dat oogt als een mythisch niemandsland, half droom, half afgrond.

De plot is spartaans sober: een vader haalt zijn kinderen – een meisje van tien en een jongen van acht – voor zonsopgang uit bed voor een trip waarvan niemand het doel kent. Onderweg wordt duidelijk waarom de moeder nooit in beeld komt en wanneer Omaha, in de staat Nebraska, in zicht komt, blijkt de waarheid minder verlossend dan gehoopt. De film situeert zich subtiel in 2008, in de nasleep van de bankencrisis, wat af te leiden valt uit een John McCain-bord in een verlaten voortuin, de noeste Nokia's die worden gebruikt en de sjofele stationwagon die veel wegheeft van een rijdend relikwie.

Regisseur Cole Webley en cameraman Paul Meyers spelen voortdurend met het contrast tussen de brede Midwest-landschappen die vrijheid en ontsnapping suggereren, en de benepen ruimtes – een auto, een diner, een motel. Het is voor de personages overleven in krappe interieurs, ook al wordt weinig expliciet gemaakt. Maar er zijn ook momenten van tederheid: een zwembadscene die even wat lichtheid werpt, een spelletje dat de kinderen verzinnen om de spanning te verdrijven.

Omaha is een typisch Sundance-product, het soort indie-cinema dat in de jaren negentig wel vaker opdook: klein, broos, melancholisch, intiem observerend aan de rand van de Amerikaanse droomfabriek. Er zijn echo's van Lodge Kerrigan en Debra Granik, met zijn docu-realistische stijl, en thematisch is er verwantschap met Charlotte Wells en haar *Aftersun*, al blijft die gelaagder en subtieler in zijn emotionele ontleding.

Omaha drijft vooral op zijn cast: John Magaro – die je kunt kennen uit Kelly Reichardt's *Poor Cow* en Celine Song's *Past Lives* – speelt de vader als een man die voortdurend lijkt te trillen van ingehouden paniek, terwijl de twee jonge acteurs een naturel hebben dat je zelden ziet bij kinderen die vaak spelen alsof ze uit een Ikea-catalogus zijn geplukt.

Het ritme werkt hypnotisch, met dank ook aan de gruisige Americana-gitaarrock op de klankband, en er hangt voortdurend een sfeer van sensuele doem, al begint het geheel wat repetitief te worden, ondanks de korte speelduur van 83 minuten. Dat komt vooral doordat Webley het narratief nergens volledig durft te lossen, en toch de Amerikaan blijft die gelooft dat cinema een verhaaltje moet vertellen, zelfs wanneer het onderwerp smeekt om pure observatie. Maar de beelden – de zonsopgangen, de slingerende *highways*, de close-ups – blijven nazinderen, en het einde – ijzingwekkend volgens de één, manipulatief volgens de ander – al helemaal.

Niet de meest vernieuwende film uit het Sundance-ecosysteem, maar wel een die blijft nagloeien, als een rit waarvan je pas achteraf begrijpt hoe precair hij was. ● Dave Mestdach